

vint-i-set, amb un baixista Steve Swallow, molt bo, i un guitarra Hiram Bullock, potentíssim i brutal; Els altres membres, junt amb l'esmentada Carla, bé, exceptuant a Don Alias, exhuberant.

I si el segell E.C.M., obria el Festival, també el va tancar amb "Quest", el dia vint-i-vuit; Un quartet que ha trepitjat fort els terrenys de Jazz-Fusio, amb noms com Dave Liebman al saxo, el pianista Ritchie Beirach, Ron McClure al baix i Billy Hart a la bateria

Francament, no vull que se'm tatxi de ser un jove aficionat "carrossa", a qui només agrada el jazz clàssic, però com sempre, em recolzo en unes paraules del gran mestre Ellington, fent referència a "l'altre" mon del jazz. Ell deia en una ocasió, "No val res, no té swing"; sàvies paraules, surtides d'un excepcional music, potser una mica dures, però en cap moment, s'ha pogut demostrar que estigués mancat de raó.

I és que, senyors, estic d'acord amb el que el jazz a d'evolucionar, per allò de renovar-se o morir, però el què no es pot confondre, és la "velocitat amb el tossino". El jazz ha de ser força, expressivitat, alegria, ritme, joia, poesia, en una paraula que les aplega totes, "SWING".

Malauradament, aquests canvis en l'estructura dels temes, ha portat a fredors incontenibles, i construccions molt cerebrals, a on els músics són els músics que disfruten, gaudint d'una tècnica desbordant i fenomenal, però el public, més jove que gran, es deixa portar més pel snobisme, que res. Personalment, crec, que el què s'anomena jazz modern, es una barreja d'estils, amb alguns tocs de música contemporània, i jo d'això en dic música, mai jazz genuí. Gracies a Déu, no sóc pas l'únic que ho dic, ja que el genial trompetista Miles Davis també ho diu; Ell, actualment no fa pas jazz, el fa música per a qui li agradi, i tingui ganes d'escoltar-la.

Si tot això queda més o menys clar, hem de dir que enguany, a Terrassa s'hi ha anat a escoltar

"Champion" Jack Dupree

música, en el sentit més ampli de la paraula, i deixar-nos estar, de posar-li etiquetes, i donar-li voltes al terme jazz, perquè sincerament no ho és.

O també potser, que després de llegir tantes opinions de crítics, que tots van a parar allà mateix, en solidaritat amb el "jazz" d'ara, o dels mateixos músics, que només fan aquest tipus de música, és clar pensar, que el que potser vaig errat sóc jo.

De tota manera, em continua agradant el jazz clàssic, i mentre tingui discs del "Duke", de "Count", o de "Satchmo" al meu costat, no crec que tots aquests corrents, inconnexos i gèlids, em sedueixin del tot.

Esperem doncs, amb ferm convenciment, que l'any vinent la gent de Terrassa, ens donara més alegries.

Sort, i... "que el SWING us acompanyi".

Sararols/Sitjes